

Urania Bulletinen

Loge nr 2 – Urania – Stiftet 18. april 1913
Utgave nr. 11 – Sommeren 2010

Sommeren 2010

Vennskap er som et lite frø.
Hvis det ikke pleies vil det visne og dø.
Vennskap trenger varme hvis det skal gro.
Det vokser i fred, gjensidighet og
Tro

Leder - Overmester har ordet!

Kjære alle mine Urania-søstre!

Ja nå er snart ett år av denne embetsperioden unnagjort. Helt utrolig hvor raskt dette har gått. Det har virkelig vært en periode med nok av utfordringer – men også mange gleder. Det er jo dette som gjør denne ”jobben” så spennende ☺.

Jeg vil jo ikke legge skjul på at det innimellom kan ha røynet litt på, men det er jo da man har så mange fantastiske søstre. Hva skulle man ha gjort uten dere? Alltid er det noen som har et smil på lur og ikke minst noen hyggelig ord å komme med. Dere skal vite at det har jeg satt veldig stor pris på. Umiddelbart så tenker jeg da på: **VÆR MOT ANDRE SOM DU VIL AT ANDRE SKAL VÆRE MOT DEG!** Vi er jo et fantastisk fellesskap. Et bevis på dette er jo at vi stadig innvier nye søstre til vår Orden også. Håper bare at de føler at de blir tatt vare på. Jeg må jo bare

her bryte sammen å tilstå at jeg er nok ikke den beste fadder for mine 2 nye barn – Torill og Gunhild – men det var de forberedt på. Da er det godt at vi kan ha noen ”sette-faddere” som kan hjelpe meg der. Å være fadder forplikter!

I skrivende stund så er 17. mai rett rundt hjørnet. Hva er det vi er mest opptatt av da? Selvsagt er det været. Det skal bli spennende å se om det blir sne og kulde eller sol varme! Kanskje blir det noe midt i mellom. Uansett – barnetog blir det og 17. Mai blir det også. Det er jo bare å krysse fingrene for at værgudene også kan være med oss denne dagen. Noen av dere dukker helt sikkert opp i Stortingsgaten også – mat må vi jo ha!

Men tilbake til året som har gått. Jeg vil takke embetskollegiet for en fantastisk jobb. Vi har vært en sammensveiset gjeng og utfylt hverandre på best mulig måte. Uten dere hadde jeg nok ikke klart å utfylle min plass som Urania's Overmester. Nå fortjener dere virkelig en fin sommer – både embetsmenn og alle Urania-søstre. Batteriene skal lades, solen og varmen skal ta vare på oss. Vi skal alle sammen starte opp til høsten med kropp og sjel fullt oppladet. For min del så skal sommeren tilbringes i Drøbak. På en måte har det vært nok reising dette året og nå ønsker jeg meg fred og ro. Da finnes det ikke noe annet sted på denne jord som er vakrere enn Drøbak. 5 ukers sommerferie er det som står på tapeten for mitt vedkommende. Men selvfølgelig er jeg alltid tilgjengelig for dere om det skulle være noe. PC og mobil er faktisk noe av det viktigste jeg har med meg. Må jo kunne følge med litt i hva som skjer. Jeg er altfor nysgjerrig til å la disse tingene være hjemme samt at jeg også vil være der for dere om det skulle være behov for det.

Mandag 30. August kl 19:00 starter vi opp igjen. Vi skal ha et arbeidsmøte og benytte A-salen. I mellomtiden – nyt resten av våren og selvfølgelig sommeren.

En riktig GOD SOMMER ønsker jeg dere alle.

Med søsterlig hilsen i V. K. og S.

Mona, Overmester

Undermesters hjørne

Kjære søstre

Jeg vil få takke for all tillit, hjelp og støtte i mitt første år som Undermester i Urania.

Det har vært en spennende utfordring og det har gitt meg mange nye erfaringer.

Jeg ønsker alle en riktig god og forhåpningsfullt strålende sommer. Håper dere får mange fine sommerdager til å lade batteriene til ny termin.

Håper jeg treffer mange av dere på Herregårdskroa i Frognerparken i løpet av sommeren.

Vi møtes som vanlig kl. 18.00 - 24. juni, 8. juli, 22. juli, 5. august og 19. august. På siste møte er det rekeften med påmelding.

Ha en riktig god sommer

Med søsterlig klem I V.K. og S.

Wenche Ødegaard

Undermester

Sekretærs spalte

Vår søster Åse Ålovrsrud ble tildelt 40-års veteranjuvel 15.mars

Vi har fått en ny 3.grads søster. Margrethe Lie, som fikk 3.graden den 12.april.

Ingeborg Stedt har flyttet. Ny adresse er: Olaf Bulls vei 13A 0765 Oslo. Tlf nr er det samme. Jeg har også sendt ut nye adresselister til alle, og håper dere alle har fått dem. Et travelt logear er snart over, og sommeren nærmer seg, men først skal vi igjennom sommermøte og det store Rebekkasøstertreffet.

Samtidig vil jeg informere dere om at jeg er tilgjengelig på tlf og mail i sommer hvis dere trenger bi-stand til noe. Det gjelder også resten av året. Jeg er her for dere alle, så bare ta kontakt.

Minner dere på mitt tlf nr.: 913 62 985

Så vil jeg ønske alle søstrene en riktig god sommer.

Håper vi kan få en god og varm sommer, og komme tilbake til høsten med ny energi og nye impulser.

MSH i V.K. og S.
Wenche Høgåsen
Sekretær

MØTEPROGRAM HØSTEN 2010 URANIA

DATO	MØTE	SAL	
30.aug	Arb.møte	A	
13.sep	Innvielse	A	
20.sep	Formiddagstreff	B-lobby	
27.sep	1. grad	A	
04.okt	klubbaften	Grønne	
11.okt	Arb.møte	A	
18.okt	Formiddagstreff	B-lobby	
25.okt	2. grad	A	
08.nov	3. grad	B	
14.nov	MINNELOGE	A	
15.nov	Formiddagstreff	B-lobby	
22.nov	Sosiaften	C	
06.des	Veteranaften og jule- møte	C	
13.des	klubbaften	Grønne	
17.jan	Nyttårsloge	B	

Det er satt opp 2 klubbaftener i høstterminen.

Det er satt opp 3 formiddagstreff i høstterminen.

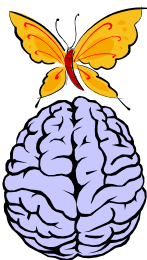
Minnelogen er en søndag kl 1100 (14.nov)

Nye adresser, mail og tele-
fonnr.

liv.kringsvoll@live.no

09. juni Ålovrsrud, Åse	87 år
12. juni Solli, Torill M. Evjen	60 år
13. juni Gjervik, Randi	58 år
13. juni Holmen, Nina Lange	73 år
22. juni Smebye, Bjørg	90 år
25. juni Syversen, Grethe	64 år
28. juni Andresen, Gunvor M. L.	67 år
28. juni Fosmark, Anne Maij	56 år
29. juni Hammerø, Jørn N.	71 år
01. juli Wennberg, Marit	78 år
02. juli Lippart, Ingebjørg M.	51 år
06. juli Pedersen, Karin E.	63 år
08. juli Fritzvold, Reidun	76 år
13. juli Thilesen, Elisabeth	52 år
14. juli Rasmussen, Mona	54 år
14. juli Ruud, Elisabeth Thams	69 år
14. juli Schønland, Randi	70 år
18. juli Tangen, Inger	63 år
23. juli Ødegaard, Wenche	57 år
31. juli Hildebrand, Unni	68 år
01. aug. Johansen, Gerd Juell	87 år
12. aug. Erichsen, Irene G.	66 år
19. aug. Bjerke, Inger-Lill	47 år
22. aug. Knudsen, Anna Marie	70 år
23. aug. Dahl, Marvel	90 år
23. aug. Olsen, Inger	67 år
03. sep. Skyberg, Torhild	61 år
09. sep. Henriksen, Nelly	89 år
15. sep. Madsen, Ann Helen	55 år
18. sep. Fasting, Else-Karin	78 år
22. sep. Lund, Solveig M. H.	92 år
25. sep. Granli, Brit	93 år
27. sep. Salvesen, Annelise	77 år
28. sep. Bremerthun, Guri	52 år
04. okt. Stillesby, Ingrid	91 år
09.okt. Mæhlum, Monica	72 år
10. okt. Ulrichsen, Kari	68 år

Hurra for hjernen Siden hvor Unni skriver litt på "siden"

Hei igjen søstre!

Jeg har ikke funnet SPLITTER PINE, og kan ikke tenke meg at forklaringen ligger i musikkalbumet til Dum-Dum Boys som har dette navnet! HJELP!!!

Nå som vi alle (de fleste) har overlevd Svineinfluensa, med og uten vaksine er jeg så frimodig at jeg nevner:

MANNEN MED LJÅEN

Dette er et uttrykk som ble flittig brukt unner Svartedauden, og skulle fremkalle frykt. Han representerte døden og djevelen. Han var kledd i svart og hadde en ljå i hånden. Tja, han kunne ha en rake i hånden også! Når et helt dalstykke var utslettet hadde han brukt ljåen, men om halvparten overlevde hadde han bare brukt en rake!! Vel – nå har vi ikke opplevd Svartedauden, selv om det kunne virke slik at det var det som var i emning ut ifra avisoppslagene! Derimot så har jeg en svigersønn som er bonde! Tror ikke det ville fremkalle den store skrekken om jeg møtte han i sorte klær med en ljå i hånden. Jeg ville vel heller mistenke sønnen i huset for ikke å ha klippet plenen med flid på flere uker, og en lettere irritert far på oppryddingstokt. Derimot ville det skape større flykt om han hadde en rake i hånden, for det lukter arbeid! Så, mannen med ljåen har utvilsomt mistet sitt omdømme, Han klarte jo ikke å ta rotta på oss slev om han forsøkte seg på en aldri så liten svineinfluensa. Ute på dato kalles det!

HA BLÅTT BLOD!

Nei da, det er det ingen som har, ikke engang de innavlede kongelige. Jeg har noen ganger, ved årelating, spurt legen om det fantes et "snev", men nei da!

Selv om det kan se slik ut når man ser på årene fra utsiden.

Dette er da også forklaringen - vestgotiske adelsmenn og kongelige hadde mer fremtredende blodårer enn maurerne pga sin lyse hudfarge.

Så, ingen får komme draende med den, nei! Kongelig du!

KLAPPET OG KLART

Den er litt "rar". Sånn uten videre kunne man tenke på ferie og pakking. Ja, for når man klapper igjen kofferten så er man jo som regel klar.

Men nei da, forklaringen er langt i fra riktig., Uttrykket er fra 1500-tallet og har ingen ting med koffertpakking å gjøre, men derimot om avtaler! Dette henger ikke på greip! Obs - Henge på greip. Nei, en ting av gangen nå. Avaler ja. Det var nemlig skikk og bruk at ved avtale om ekteskap skulle partnerne dunke hverandre i ryggen slik at avtalen skulle huskes. Da var det KLAPPET og KLART! Og jeg som forment at steinalderen var over før 1500-tallet, men Inka indianerne i Peru hadde jo ikke oppfunnet hjulet enda! Noe å tenke på!

BLÅ MANDAG

Den kjenner vi eller? Det er jo den mandagen vi våkner og vil tviholde på at det fremdeles er søndag og fridag. Men, med skrekk og gru må krype til korset og innse at den hellige hviledag er over. Nei da, men det ligger i gaten uten at jeg har oppdaget det. Det er nemlig betegnelsen på katolsk mandag etter fastelavnsøndag

hvor kirken pyntes med BLÅ duker - det meste har sin forklaring! Ja, riktig nok går det sagn om at mange festet og turet på fastelavnsøndag, slik at de ikke kom seg på arbeid denne mandagen. Så for dem ble det sikkert en ubehagelig mandag! Jommen sa jeg smør, sa kjærringa som fikk smult på brødet. (Sitat fra Glade borgere av Elias Krommer.)

I HYTT OG PINE – er det noe som heter – eller?

Dere dette må dere ikke si. Da kan dere bli betraktet som språklig forvirret og derfor meget bekymringsverdig.

Au da, bekymringsverdig finnes ikke som ord, men er en blanding av beundringsverdig og bekymringsfullt – så det bør man heller ikke si.

Vi lever i 2010 og da kan man si dritbra! For det er et ord!

Hytt og pine er også en sammenblanding av to uttrykk "i hytt og vær" og pine kommer fra uttrykket

"død og pine". Så det så! Språklig forfall - det skal vi ikke ha noe av, nei! Derimot ordet

"sinnsykt" det kan du bruke til nesten alt. Språklig framgang kalles ved det da og det brukes i

Hytt og Pine, nei nå er jeg på tynn is dere, og det er ikke kult!

Så – til dere alle – ha en sinnsyk god sommer!

I V.K.og S. Unni Hildebrand.

40-års jubel – Åse Ålobsrud

Utdrag fra Åse sin takketale.

40 år har gått siden jeg første gang sto i denne sal, Det var nytt og spennende – jeg var fremmed – k jente bare min slektning som hadde fått meg inn i logen – hun het Thelma Halvorsen. Min fadder hadde sagt at jeg skulle ha lang sort kjole, sorte strømper og sorte sko – men hvite vanter. Det hun hadde glemt å si var at kjolen skulle være lang-ermet – så jeg møtte opp i kortermet.

Det var min første ”tabbe” i Urania.

Den andre store ”tabben” var en gang jeg sto som venstre assistent for OM – med lang kjole. Ved en misforståelse hadde jeg møtt opp i en kort kjole – som jeg fortvilet prøvde å få lengre ved å ta opp glidelåsen og dra skjørtet så langt ned som mulig – og vips – så lå skjørtet på gulvet. Himmel og hav – lynrapt fikk jeg det opp igjen – jeg følte meg ikke særlig høy i hatten.

Da jeg begynte den 9. mars 1970 var Urania en stor og trygg loge. Vi hadde tre generasjoner Evjen, med bestemor Ragnhild – Lillemor og like etter begynte Torhild. Det var spennende tider, alt var nytt i logen, men jeg fant meg fort til rette, og fikk forskjellige oppdrag.

Alt gikk fint helt til jeg var 25 års jubilar i 1995 – da fikk det noen stormkast over logen.

Men alt roet seg etter hvert, og loge Urania levde igjen sitt rolige liv.

Løftet som vi gir: i Vennskap, Kjærlighet og Sannhet er jo nesten som et ekteskapsløfte, og prosentvis er det flere som bryter ut av ekteskapet på 40 år enn de som bryter ut av logen. Jeg er takknemlig for disse 40 åren i Urania, og jeg vil spesielt takke Ella, Marvel og Anne Lise som alltid holder stø kurs – og at de strever med formiddagstreffet – år ut og år inn. Jeg vil også takke Kari som trofast gir oss fin musikk. Og til slutt vil jeg takke alle de unge søstrene som viser pågangsmot og innstasvilje – og en stor takk til dagens OM...

Det ble også tid for litt salg av "påskepynt". "Gutta" fra Albert Schweitzer sto for serveringen.

Noralf Glein spilte for oss

Vi feiret Vigdis Hjartholms 60års dag – dagen var 24. april

Kristi Himmelfartsdag

Jesus hadde levd et liv, geografisk og historisk bundet til en bestemt tid og et bestemt område. I og med himmelfarten ble han hevet over tid og rom. Han kan være alle steder på en gang. Han har all makt i himmel og på jord. Men himmelen kan ikke stedfestes. Himmelen er der Gud er.

Først på 300-tallet begynte enkelte kristne kirker å feire Kristi himmelfart (også kalt Ascensio Domini) som egen fest - 40 dager etter Jesu oppstandelse i henhold til evangelisten Lukas' kronologi.

Det første bevis på at dagen ble skrevet inn i kalenderen er fra begynnelsen av 300-tallet, da synoden i Elvira avviste forsøket på å gjenoppta skikken med å faste etter den førtiende dag. De som gikk inn for dette, argumenterte tydeligvis med at «da var brudgommen blitt tatt bort». Markeringen av den førtiende dagen som festen for Kristi himmelfart nevnes uttrykkelig i Den apostoliske konstitusjon, men den eksakte dateringen av dokumentet er usikker, men det stammer trolig fra slutten av 300-tallet.

Kristi himmelfartsdag nevnes også i prekenes fra den samme perioden av den hellige Johannes Krysostomos.

Når Kristi Himmelfart er urørt, (ikke flyttbar) skyldes det at lutheranerne feirer dagen, som er en offentlig fridag i Norge. Mange av våre innvandrere kommer fra land der feiringen er lagt til den påfølgende søndag, som for eksempel Brasil, Canada, Chile, Colombia og Filippinene. Fester som var flyttet til nærmeste søndag, var Epifani (Herrens Åpenbaring), Kristi Legemsfest, Allehelgensdag, Festen for apostelfyrstene Peter og Paulus, Olsok (de fleste steder) og Maria opptakelse i Himmelen. Dette ble endret fra og med kirkeåret 2006/07, da biskopene bestemte at Epifani (Herrens Åpenbaring), Allehelgensdag, Festen for apostelfyrstene Peter og Paulus, Olsok og Maria opptakelse i Himmelen igjen skulle feires på sine riktige dager.

Søster Kari Ulrichsen - Kilder: Wikipedia, katolsk.no og Bibelen.

Bilde fra pergament fra 586 som viser Kristi himmelfart

Teateraften

Onsdag 14. april var vi 28 søstre som var på Centralteatret og så Kalenderpikene. Vi møttes før forestillingen i teaterkjelleren hvor vi pratet og koste oss en times tid. Forestillingen var det litt delte meninger om, og flere ville gjerne vite hvor terningkast 6 kom fra. Vi ruslet ned igjen i Teaterkjelleren, etter at forestillingen var over, og spiste en deilig middag. Maten var utrolig god og servicen likedan. Det ble noen hyggelige timer med god stemning. Vi får prøve å få til flere teaterbesøk til neste år. Det er så hyggelig så det burde gjøres oftere. Takk for en flott kveld

**Søstrene:
Gerd Myrboll,
May H. Bernhoft og
Kristina Dolben
fikk sin 2.grad
1. mars.**

Kristina har flyttet til Larvik.

12. april fikk
Søster Margrete Lie
sin 3.grad.

Betraktninger fra en logebror

- Når noen av våre søstre nå følte at tid, krefter og motivasjon til å legge grunnsteinen for en ny loge var på plass, men ikke fikk "kjøpe mørtel", stusser jeg over dette.....

Det å være fast, kan bety så mangt. Man kan f.eks. være fast bestemt på noe, man kan være fast i fisken eller man kan være låst fast i et tankesett. Det som er det kjekke med å være fast, er at det fins alltid en løsning for å bli mindre fast, endog løs, hvis det er ønskelig. Jeg skal ikke her forsvarer løssaktighet og slappfisker, men jeg tør påstå at det er et faktum at ting har en tendens til å gå best når man er litt løs og ledig, senker skuldrene slapper av litt, mens verden ubønnhørlig driver seg selv fremover, eller i en annen retning. Retningen er gjerne noe som den enkelte kan få lov til å definere på egen hånd, det som er fremskritt for enkelte, kan fort være tilbakeskritt for andre.

Uavhengig av retten til selv å definere sin virkelighet, er det gjerne en fremherskende oppfatning av retningen blant de som vi omgir oss med. Den retningen bærer ofte betegnelsen "utvikling". Ordet utvikling beskriver i seg selv ikke noe som er lett å definere, uten at vi lar oss vippe av pinnen for det. Det språklige motstykket til "utvikling" må nødvendigvis være "innvikling". Innvikling høres jo mye mer negativt ut, og de færreste av oss foretar oss vel ikke aktive handlinger for at noe skal bli mer innviklet. Det er liksom ikke tidens tegn, i en tidsalder hvor hjelpemidler for det meste er allemannseie, enten vi trenger de eller ei.

Bærekraftig utvikling er nok et begrep som de fleste har støtt på. "Utvikling" er fortsatt ikke noe lettere å definere, men det høres i hvert fall positivt ut. Når vi setter "bærekraftig" foran, så høres det plutselig ansvarlig, produktivt og så rent flott ut. Alle er vi vel for en bærekraftig utvikling? En ikke-bærekraftig utvikling fører jo ikke noe godt med seg, og representerer vel egentlig bare en fordekt innvikling, noe som vi ikke er interessert i, i det hele tatt.

Hvor er det så jeg egentlig vil hen, med det jeg sitter og formulerer her etter en tankevekkende kveld i Albert Schweitzer? Jo, det er ganske enkelt at verden forandrer seg, og vi med den. Skal vi fortsatt sysselsette oss i det godes tjeneste, eller skal vi visne hen og være oss selv nok? Det gode initiativet som en utvikling som oftest er tuftet på, har en verdi i seg selv. Uenighet kan forsterkes og oppleves som opprivende, men som oftest er det nettopp uenighet om noe som driver utviklingen fremover. Uten uenighet hadde ikke Island vært oppdaget, oppvaskmaskinen oppfunnet og ekteskapsrådgiveren vært i stand til å brødfø seg selv og sin familie.

For en orden som Odd Fellowordenen, vil det alltid ligge en kime til uenighet og anstrengte mellommeneskelige forhold når det kommer til knoppsskyting og ekspansjon. For å kunne utbre ordenen, må nødvendigvis nye loger etableres, og det må nødvendigvis skje ved at noen velger å ta med seg det beste fra sin loge, for å videreutvikle dette i en ny loge. Tidspunktet for å plante avleggere kan det vel være mange tanker om, men jeg er i hvert fall av den oppfatning at det aldri vil være feil tidspunkt å etablere en ny loge, når de drivende kreftene som trengs for å skape denne nye logen er til stede og klare for innsats. Om tidspunktet er det beste, vet man kun når man mange år frem i tid setter seg ned og ser tilbake.

Når noen av våre søstre nå følte at tid, krefter og motivasjon til å legge grunnsteinen for en ny loge var på plass, men ikke fikk "kjøpe mørtel", stusser jeg over dette og de som har satt seg fore å lykkes med å etablere en ny loge, fortviler over de som er fast bestemt på at de ikke får lov til det. Fortvilelse er ikke produktiv, og nettopp her er det kanskje behov for noe av den mer løse og ledige tilnærmingen, i det godes tjeneste. La ordenens faste hånd peke ut en stjerne man kan følge, og la mannskapet navigere etter denne, og ikke de tilfeldige lanternene på skip som passerer i natten, i trygg forvisning om at de vet både hvor de kommer fra og hvor de stevner!

Når jeg først gjør meg noen betraktninger om det å være fast, være seg i troen eller i fisken, er det vel umulig å styre unna et av våre nyeste ord, nemlig "askefast". Denne betegnelsen benyttes som de fleste sikkert har fått med seg om de situasjoner hvor man skulle ha vært et annet sted enn der man er, men ikke kommer seg dit fordi reiseveien er ufremkommelig pga aske. Slike nye ord er kjekke å ha for oss som har for vane å prate så mye at de gamle ordene på en måte er brukt opp, og åpner for en tilværelse hvor mange nye, fine ord og uttrykk kan oppstå. Om få dager kommer sikkert meldingene om at noen sitter pollenfast, og når førjulstiden nærmer seg kommer nok meldingene om at en hel nasjon trues av ribbe og pinnekjøtt med passende drikke, slik at de i realiteten er julebordsfast. Jeg har heldigvis ikke vært askefast, og føler meg fortsatt litt løs og ledig, men når jeg anstrenger meg litt kan jeg erindre et par episoder i ungdommen som i etterpåklokskapens lys best kan beskrives som whiskyfast...

Med de beste ønsker for sommeren og et håp om at The Byrds gamle slager fortsatt er gyldig:

To Everything (Turn, Turn, Turn)
There is a season (Turn, Turn, Turn)
And a time to every purpose, under Heaven

Det er både plass til, og behov for flere loger, skal Odd Fellowordenen utvikle seg videre.

Mbrh i V., K. og S. Rolf J. Ledal

Kjære medsøstre

Som nyinnvidd søster er jeg blitt spurt om å skrive en hilsen i medlemsbladet. Det gjør jeg etter beste evne.

Å bli spurt om å bli søster i Rebekkalogen anser jeg som en ære og en tillitserklæring. Ideologien har en etikk som tiltaler meg. Det bare å få vite et minimum av hva logemedlemskap kan medføre kjennes uvandt.

18.januar møtte jeg til avtalt tid i Odd Fellow bygget. Det første møtet opplevdes trygt. Stunden i venterommet og lytting til hovedsakelig klassisk musikk kjentes komfortabelt. Å bli loset videre, skapte forventning. Jeg mintes ord fra gymnastiden: Hva er det jeg ser? Er jeg kommet på en annen klode? Jeg befant meg i et rom som virket fremmed – en institu-

sjon preget av sakrale og sekulære symboler hvor religion, historie og tradisjon lot til å være sentrale ingredienser, som jeg etter hvert ville kunne forstå bedre.

Stor var overgangen fra den sakrale delen til den mer sekulære markeringen. Nå kunne jeg te meg personlig og konversere i tråd med konvensjoner i private, familiære selskaper hvor milepæler markeres. Men stilte jeg spørsmål vedrørende symboler og logearbeid, var svarene gjennomgående: - Det får du vite senere. Jeg tolket svarene dit hen at en novise skal få kunnskap og innsyn i takt med gradsforfremmelse.

Innvielseskvelden i logen var over. Det var godt å ha min fadder, to erfarne søstre og nyinnvidde søster Torill å samsnakke med på hjemturen. Nye opplevelser og undring kunne fordøyes i felles refleksjon.

Med søsterlig hilsen Gunhild

En legende

- Dette flotte innlegget har vi fått fra søster Marvel Dahl

Det var en gang, mens tiden ennå var ung, at **Vårherre bestemte seg for å gjeste jorden.** Han ville se hvordan menneskene klarte seg etter at de var blitt drevet bort fra Edens hage.

På jorden lyste blomstene glade imot ham med sine tusen farger. Gjellene stod rake med hvitpolerte breer og vannene var myke og blanke slik at solen kunne glitre over dypene. Fuglene slo de vakreste triller for in Skaper og dyrene flokket seg omkring ham. Selv de ville dyrene kom nær for å ære Herren, og ingen var redde for dem.

Men hvor var menneskene?

Vårherre så seg rundt. Jo, de var der, alle steder, men de virket grå og fargeløse. Ingen så ut som om de hadde glede av noe eller av hverandre. Mens resten av skaperverket jublet over å være til, så menneskene ut som om det var en lidelse å leve.

Vårherre stoppet opp. Slik var det altså gått, tenkte han vemodig, med skapningene som bar hans eget bilde i sitt hjerte. Han falt i tanker, og mens han tenkte stod tilværelsen stille, for skaperens tanker må ingen forstyrre.

Så gled det endelig et lettelsens uttrykk over ansiktet hans, ja, det så helt forklart ut. Da visste alle at nå hadde Vårherre båret fram **en ny skapertanke.** Hele jorden sitret av spenning over hva det var Vårherre skulle forny sitt skaperverk med denne gangen. Vårherre hadde fattet medynk med sine menneskebarn da han så hvor gledesløse de var blitt. Derfor besluttet han seg for at **han ville sette farge på menneskenes liv.** Og lik gjorde han det: Han lot englene åpne portene til Edens hage på gløtt slik at en liten bekk av Livets vann rant ut og inn i menneskenes verden. Ved bekkens bredder lot han vokse frem et tre som hadde sine røtter i Livets vann. Og treet, som skulle kalles Gudstreet, vokste seg stort med sterke greiner og frodige blader. På Gudstreet hang frukter, ikke ett slag, men ulike og utallige, slik som bare Vårherre kan skape dem. **Fruktene hadde forskjellige navn: smil, latter, vennskap, tilgivelse, trofasthet, trøst, varme....**, ja, dette er bare få av navnene, for det vil føre for langt å nevne alle fargene som skulle komme til å prege menneskenes liv.

Alle mennesker skulle få plukke av Gudstreet. Vårherre var imidlertid meget klok, for treet var slik at **frukten bare fikk sin oppfyllelse når den ble gitt bort til en annen**. Men i det øyeblikket den ble gitt bort, ville fruktens navn straks blusse opp som fargerike gnister mellom dem som gav og den som tok imot. Da Vårherre hadde fullendt sin skapertanke, drøyet han ennå en stund på jorden for å se virkningene av Gudstreet han hadde skapt. Langsomt og undrende begynte menneskene å bruke treet, og selv om ingen hadde fortalt dem det, var det som om de fleste, dypt inne i seg, visste at de måtte gi bort sin egen frukt og bare spise den som ble dem gitt.

Snart hørtes en trillende latter bak et hjørne, snart ivrige stemmer, der gikk en pike og en gutt hånd i hånd. Gikk? Nei de danset bortover stien, og på åkeren jobbet to menn sammen – skulder ved skulder. Ved en grav sto mennesker og holdt om hverandre til trøst, og ved en sykeseng satt en kvinne som sang for sitt lille barn.

Menneskene var ikke grå lenger, nå var det som om de strålte om kapp med naturen.

Da Vårherre hadde forsikret seg om at Gudstreet gjorde sin nytte, tenkte han tilfreds at nå kunne han trekke seg tilbake, For nå ville himmelfruktene for alltid leve blant menneskene så lenge de lærte å gi og ta imot.

Gudstreet finnes i dag også ved våre veier, og fargene er vakrere enn regnbuens fordi de har sin rot i Vårherres himmel. Og om du ikke har opplevd treet ennå, kan det være fordi du har spist opp din egen frukt og glemt å gi den bort.

Fra Tove Houck: "Livets hånd" Høyskoleforlaget A/S, Kristiansand, 1991

Pinse – den glemte høytid

Siden jeg skrev så mye om påsken forrige gang – våger jeg meg med litt pinsen-stoff - denne gang...

Pinsen er den høytiden kanskje de fleste har problemer med å gjenfortelle fra hukommelsen, men hva skjedde da?

Det er ca. år 30 etter Kristus. Folk fra alle kanter av verden er samlet til den tradisjonelle jordbruksfesten i Jerusalem. Språkene er nesten like mange som antall land i den da kjente verden.

Innhøstingen er over, det skal feires. Alle disiplene er samlet. Denne pinsen blir spesiell -

”Da kom det med ett en lyd fra himmelen som når et veldig stormvær farer frem, og fylte hele huset der de satt. Og det viste seg for dem tunger likesom av ild, som delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tunger, alt ettersom ånden gav dem å tale.”

I Det Nye Testamentet fortelles det hvordan Den Hellige Ånd i ti dager etter Jesu himmelfart kommer over apostlene som var samlet for å feire den jødiske pinsefest. På merkelig vis blir de i stand til å forstå og tale alle mulige språk.

De som var til stede fra andre folkeslag ble forferdet over at disse galileere kunne tale til dem om Gud på deres egne språk, men apos-

telen Peter forklarte det som et Guds under og forkynte til dem budskapet om at Jesus fra Nasaret var Guds sønn, menneskenes frelser. Deretter går de ut i verden for å forkynne budskapet om Jesus Kristus. (Apostlenes gjerninger – kap. 2)

Denne forkynnelsen, på første pinsedag, blir betraktet som kristendommens tilblivelse, og i den katolske kirke blir Peter betraktet som den første pave. Pinse er kirkens fødselsdag. De første menighetene har sitt utspring i pinsebegivenheten, så derfor er pinsedagen kirkens fødselsdag. Det er den kristne høytid hvor vi feirer Den Hellige Ånds komme til verden. 50 dager etter påskedag.

Pinse kommer av det greske ordet ”pentekoste” som betyr femtiende.

Opprinnelig var pinsen en jødisk fest(sjabuó) som markerte avslutningen på påsken (pesach) og minnet om motakelsen av de ti bud på Sinai – der Moses fikk lovens tavler. Men kirken har overtatt festen og gitt den sitt eget innhold.

Illuminert manuskript som viser hvordan Den Hellige ånd kom til disiplene i pinsen. Den Hellige ånd er fremstilt som ildstreker ned til apostlenes hoder.

Når er pinse?

Første pinsedag er alltid 49 dager (syvende søndag) etter påskedagen. Tidligste dato for pinsen er 10. mai og den seneste er 13. juni.

Søster Kari Ulrichsen, (kilder – internett, Bibelen m.m.)

Pinsedagen.

Utdrag fra Aftenposten

I en viss forstand innebærer pinsedagen en demokratisering av kristendommen, fordi ånden ble gitt som mulighet til alle mennesker, uansett etnisk bakgrunn, kjønn, alder og stand. Åndens innsikt var ikke lenger bare for profeter og noen få utvalgte. Dette er noe grensesprengende som ikke bare markerte kirkens begynnelse, men også dens universelle karakter..

*La oss si at de opplevde et sterkt lys og at de i forhold til dette tenkte at nå skjer det igjen, det som Skriften skildrer fra Sinai. Vi vet at rabbinnere litt senere har tolket bestemte vers i Salmene som at Guds røst kom til syne som flammende ild, ildtunger, da loven ble gitt. **Weyde:** - Dette med ild er neppe tilfeldig. For jødene ga det assosiasjoner til de hellige skriftene. At Gud viste seg, eller kom til syne, gjennom ild, var et tegn på at det skjedde noe ekstraordinært: Nå er Gud i nærheten. Når dette skjedde på pinsedagen, er det rimelig at de tenkte at de sto overfor noe helt nytt. **Skarsaune:** - Vi må huske at ordet for tunge på gresk også var ordet for språk. Det de ser, har altså noe med språk å gjøre. Vi kan nesten si at språk kom til syne, ildfullt språk. **Weyde:** - Peters tale på pinsedagen viser til profeten Joel, som varslet at Gud skulle utøse sin ånd over alle mennesker. For Peter er det viktig å understreke at det er dette som skjer når de begynner å tale på andre språk slik at jøder fra mange land hører dette på sitt eget morsmål. **Skarsaune:** - Det er noe revolusjonerende og helt nytt at Guds ånd ikke lenger er for spesielt utvalgte, men for alle, for folket. Det er en slags demokratisering. Bare se på apostlene, hvem var de? Hver for seg var de jo sosialt sett en i mengden, en blant folk flest. Med ett er det de som står frem og snakker i en rolle som overgår profetenes. **Weyde:** - Når det gjelder tanken om at Gud er for alle folk, ikke bare for jødene, var den ikke ny. Profetene og Krønikebøkene fremhever at også fremmede skal tilbe Israels Gud. Forskjellen er at på pinsedagen gjennomføres tanken om det universelle.*

Treenigheten.

- Den treenige Gud har skapt hodebry for mange, hvordan skal den forstås? **Skarsaune:** - I Det gamle testamente er tanken på Den Hellige Ånd godt forberedt som en dimensjon eller side ved Gud. Det står mer om Ånden der, enn om Messias, Guds sønn. **Weyde:** - Man finner det allere-

de ved skapelsen der det står at Guds Ånd svevet over vannet. **Skarsaune:** - De store stridighetene i den tidlige kristendomshistorien handler derfor mest om Guds sønn, om Jesus, om hans guddommelige natur og status. Når dette var på plass, var det få som hadde problemer med å se Ånden som den tredje siden ved Gud. - Er det ikke litt underlig at den treenige Gud ble vedtatt under kirkemøtet i Nikea i år 325? **Skarsaune:** - Det er en utbredt misforståelse. Kirkemøtet stadfestet den kristne tro: Den Gud vi døpes til, er Gud Fader, Guds Sønn og Gud Den Hellige Ånd. Selve ordet eller begrepet treenighet nevnes ikke. I den endelige versjonen av den nikenske trosbekjennelsen fra 381, altså den som vi har fortsatt, heter det at vi tror på én Gud, én Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, og på Den Hellige Ånd, som æres og tilbes sammen med Faderen og Sønnen. Begrepet treenighet kom først i teologiske forklaringer til bekjennelsen. **Weyde:** - Når det blir diskusjoner om temaer som dette, er det grunn til å minne om at en bekjennelse uttrykker tro, altså noe som ikke fullt ut lar seg forklare eller fange inn av ord og begreper.

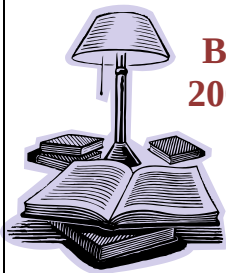
Karl William Weyde

Professor i Det gamle testamente ved Det teologiske Menighetsfakultet. Engasjert i det pågående bibeloversettelsesarbeidet. Forfatter av en rekke fagbøker, senest The Appointed Festivals of YHWH, Tübingen 2004. Medlem i Wissenschaftliche Gesellschaft für Theologie.

Oskar Skarsaune

Professor i teologi ved Det teologiske Menighetsfakultet. Forfatter av en rekke fagbøker og populærvitenskapelige bøker. I 2005 kom "Den ukjente Jesus - nye kilder til hvem Jesus virkelig var? - Da Vinci-koden, Gralsfortellingene, Thomasevangeliet og Q-kilden." Har deltatt i flere internasjonale forskningskomiteer. Medlem i Det Norske Vitenskapsakademi.

Boken jeg vil anbefale i dag er ikke ny. Den kom ut i 2004 og heter "Gulldronning, perledronning".

Boken er skrevet av Margaret Skjelbred, og hun mottok Amalie Skram-prisen 2005 for denne romanen. Boken fikk terningkast seks av de fleste anmeldere.

Margaret Skjelbred debuterte som lyriker i 1983, og har siden også utgitt barnebøker og romaner for voksne. Hennes "Dikt i utvalg" ble utgitt i 1998. "Gulldronning, perledronning" er en utrolig vakker, stille, vond-god bok som er vanskelig å legge ifra seg. Du kan nå få kjøpt den i pocketutgave.

Voksne Signhild nøster opp trådene og forteller om sommeren da hun var sju. Den sommeren Nattbildet begynte å vise seg midt på dagen, da morfaren var alt hun visste, og hun bare så vidt kunne ane alt hun hadde glemt. Den sommeren da morfaren forsøkte å lokke henne ut av "Berget det Blå" med sine eventyr og fortellinger. Om morfarens ekteskap med Signe, om et svik som aldri kan gjøres godt igjen og en reise til den andre siden av jorda. Om morens omgang med snille Hildermann, Lørrik og skumle Skrakkle. Boken er så urovekkende, men minnene og fortellingene berettes varsomt, varsomt og avdekker en utrolig sterk historie om et forsømt barns tilbaketrekking fra verden, og en voksens evne til å dra barnet ut igjen. En roman om å være barn og å være voksen. Om hvordan minner og fortellinger griper inn i hverandre i hverdagen. Boken gir et finstemt og rørende portrett av forholdet mellom en gammel mann og hans datterdatter. Dette er en bok du sent vil glemme – ikke minst pga språket.

Sti'n til verdens ende.

Vi synes vi kunne gå te verdens ende
og visste åssen åra ville bli,
da livet pluts'lig svinga av fra veien
og tok en kronglete og ulendt sti.
Der stengte fjellet steilt på alle kanter.
Da sa du stille: vi kan klatre, vi.
Vi følte kronglesti'n langs bratte stupet
og ingen a' oss torde se i djupet.

Nå har vi følt den bratte trange stien
med stup på siene i mange år.
Det kan nok hende vi misunner andre
den strake landeveien der de går.
Det ser så lett ut, men en veit jo aldri
og kronglesti'n vår har blitt veldig vår.
Det var den sti'n vi fikk, det hjelper ikke
å følge andres glatte vei med blikket.

Og vi har lært ikke å sture over
den rette veiens rike blomsterflor,
for det gror blomster også langs med sti'n vår
og gleden over dem er like stor,
ja kanskje større for de er så sjeldne,
en må se nøye for å se de gror.
De ligger ofte skjult blant visne bla'er men
duftær ekstra sterkt på fine da'er.

La gå at det kan komma vonde ti'er,
da sti'n vår kjennas vanskelig og bratt,
men den har lært oss at det vokser blomster
på både slåpetorn og nypekratt.
Og ingen ting i verden er så vakkert
som nyperoser i ei sankthansnatt.
Og når vi sitter sammen kan vi kjenne
at også vår sti når te verdens ende.

Margaret Skjelbred

Diktet – "Sti'n til verdens ende" er et enkeltstående dikt og er derfor ikke med i noen diktsamling av Skjelbred. Jeg fikk så god respons da jeg leste diktet i logen at jeg tar det med her. Tar også med en aftenbønn av Wergeland som det hentydes til i boken.

Søster Kari Ulrichsen.

*"Gulldronning - Perledronning" fremkalte barn-
domsminner – eventyr. Min far fortalte alltid even-
tyr når vi skulle legge oss – ganske spennende og
gjærne Asbjørnsen og Moe, eller brødrene Grimm.
Mor sang skillingsviser – ca 100 vers om død og
fordervelse, og så var det godnattsang eller aften-
bønn til slutt.*

*I boken står det noen linjer av en "gammel" aften-
bønn, som hadde gått helt i glemmeboken for meg –
det er Wergeland som har skrevet den:*

Når jeg legger meg til hvile
Tretten engler rundt meg står.
Tvende ved min venstre side
Tvende ved min høyre står.
To på vakt ved hodeputen
To ved foten
Des for uten
To meg dekker
To meg vekker
En meg viser – alle himmelens paradiser.

- etter en ferietur til Kypros, for noen år siden, har jeg vært fasinert av historien om Venus – Afrodite. Hun som steg opp fra havet – fram av skummet – der mellom klippene i Pafos på Kypros (Petra tou Romiou Grekernes klippe), men mye visste jeg lite eller ingen ting om.

Afrodite - Venus

Afrodite – hun er kjærlighetens og fruktbarhetens gudinne i gresk mytologi. Hos Homer er hun datter av Zevs og gudinnen Dionne. Ifølge Hesiod var hun født av havets skum – slik hennes navn antyder. Da Kronos skar av testiklene til Uranos og kastet dem i

havet. (En ganske grotesk historie) – han ble kastret av sin sønn. Hesiod beskrev at genitaliene ”ble båret over havet en lang tid, og hvitt skum steg fra det uødelige kjøttet, og det vokste så frem en jente” - Afrodite (Venus)

Afrodite var gift med smedenes gud Hefaistos, som er en av de mest balanserte av de hellenske gudommene, men heller tørr og humørlos. Zevs var redd for at hennes skjønnhet skulle føre til krangler mellom de andre gudene. Hefaistos var selvfølgelig kjempelykkelig over å bli gift med en skjønnhetsgudinne, og smidde vakre smykker til henne. Etter hvert bedro hun ham med guden Ares – en noe ustabil krigsgud. Afrodite og Ares fikk sønnen Eros sammen. (Nesten bare kryssordguder). Hennes ektemann tok de elskede på fersken i hennes seng. Han fanget de to med et spesiallaget nett – kjetting – og benyttet anledningen til å ydmyke dem overfor de andre gudene. Men – det sies at gudinnene ble hjemme av skam. Hefaistos ville ikke sette dem fri før Poseidon lovet Hefaistos at Ares skulle betale oppreisning, men Afrodite og Ares flyktet da kjettingene ble fjernet – så de holdt altså ikke løftet de ga.

I Homers Iliaden kaster Afrodite seg inn i kampene for å redde sin sønn Aineias, men slipper Ares (hun

slipper ham faktisk mens hun flyr gjennom luften) da hun selv blir såret. Hun er en av de få karakterene som spilte en betydelig del i den opprinnelige grunnen til selve Trojanerkrigen. Afrodite hadde ingen barndom.

På alle bilder og i hver referanse er hun født som voksen, moden til å gifte seg og uendelig attraktiv.

I mange av de anekdoteaktige mytene hvor hun er involvert, karakteriseres Afrodite som forfølgelig, temperamentsfull og lett å fornærme. Hun er en av de få gudene i det greske panteonet som gifter seg. Men trofast – det var hun absolutt ikke. Hun hadde mange eventyr både med guder og med mennesker. Hun hadde også flere barn – hvor den mest kjente (i forbindelse med henne) er Eros. Han var Afrodites følgesvenn, og han fløy rundt og skjøt de små pilene sine mot både den ene og den andre. Han skånet heller ikke sin mor – heller tvert imot. Pilspissene var enten av bly eller av gull. De som fikk en blypil i hjertet fikk en ulykkelig kjærlighet, mens de som ble rammet av gullpilene ble lykkelig.

De fleste av oss har vel fått både noen gullpiler og en og annen blypil i hjertet opp igjennom årene?

Dette er bilde fra Afrodites fødested i Pafos Kypros (Grekernes klippe)

Med guden Ares fikk Afrodite: Eros, Deimos, Fobos og Harmonia. Med guden Adonis fikk hun: Aineias og med guden Dionysos barna Hymen og Priapos. Romerne identifiserte Afrodite med sin gudinne Venus

Afrodite - Pygmalion – Paris

Afrodite rir på en svane.

Afrodite ble forbundet med, og ofte avbildet sammen med, havet, delfiner, duer, svaner, epler, granatepler, myrt, roser og lime, muslinger og perler.

Pygmalion, en konge på Kypros, hadde laget en statue av Afrodite, som han fortvilet erklærte sin kjærlighet til. Han kunne ikke gi sin kjærlighet til noen andre enn denne statuen. Afrodite forbarmet seg over Pygmalion en dag han favnet statuen, og plutselig var den levende.

Som kjærlighetsgudinne var Afrodite ofte med der det var bryllup. Under bryllupet til Thetis var den konfliktglade stridsgudinnen Eris ikke invitert, men hun dukket likevel opp, medbringende et eple med innskriften:

Til den vakreste av alle kvinner.

Hera, Athene og Afrodite mente alle at eplet var tiltenkt dem, og siden de ikke ble enige ble Paris utpekt til å være dommer. Paris så ikke farene som lå i denne saken. Alle gudinnene lovt Paris store gaver hvis han valgte dem. Hera lovt ham alt hun eide, Athene ville gjøre han uovervinnelig i krig og Afrodite nøyde seg med å tilby han den vakreste av alle dødelige, den skjønnne Helena.

Paris valgte ut Afrodite som den vakreste, og dette fikk katastrofale følger. Kort tid etter forelsket Paris seg i Helena, Zeus datter, som var gift med den greske kongen Menelaos. Med hjelp fra Afrodite kidnappet han Helena og førte henne til Troja. Dette var opphavet til den svært langvarige krigen.

Kjærlighetsgudinnen Afrodite har ikke bare gode sider. Hun er også en hevngjerrig gudinne. Forbannelsene hennes er ikke ukjente. Det var hun som gjorde Eos, morgenrøden, ulykkelig forelsket i Orion - som straff for at hun hadde hatt et eventyr med Ares, som Afrodite på den tiden helst ville ha for seg selv. Som en gjengjeldelse for at kvinnene på Lemnos foraktet henne, ga hun dem en forferdelig stank, slik at alle mennene flyktet fra dem og fra øya og fant seg nye kvinner i Thrakia.

Afrodite har ofte med seg de tre ternene sine, de tre "Kharitene", som er danserinner og gudinner for ynde og det pene. Afrodite eide et magisk belte som gjorde at de som bar det ble helt uimotståelige. Det hendte hun lånte ut dette beltet til andre. Alle gudene var villige etter Afrodite. Til og med Zeus hadde hun makt over.

Det var bare Athene, Artemis og Hestia, som alle hadde et sterkt ønske om kyskhhet, hun ikke greide å påvirke.

Afrodite og Psyke

Afrodite og Eros

Afrodite var sjalu på skjønnheten til en dødelig kvinne som het Psyke. Hun ba Eros om å bruke sine gyldne piler til å få Psyke til å forelske seg i den styggeste mannen på jorden. Eros gikk med på dette, men forelsket seg i Psyke selv – ved å stikke seg på den gyldne pilen

– (kanskje ved et uhell?) Psykes forelder var urolige over at deres datter fremdeles var ugift. De konsulterte et orakel som fortalte dem at hun ikke var ment for en dødelig elsker, men et monster som levde på toppen av et spesielt fjell. Psyke resignerte for sin skjebne, og klatret opp til toppen av fjellet. Der førte Zefyros – vestavinden – henne forsiktig nedover. Hun gikk inn i en hule på det upekte fjellet, og ble overrasket over at den var full av smykker og flotte klær. Eros besøkte henne hver natt i hulen og de elsket lidenskapelig. Han krevde bare at hun aldri skulle tenne noen lamper, for han ville ikke at hun skulle vite hvem han var. Han var lett gjenkjennelig på grunn av vingene. Hennes to søstre som var sjalu på Psyke, overbeviste henne om å tenne en lampe – som hun så gjorde - og hun gjenkjente ham umiddelbart. En dråpe med varm lampeolje falt ned på brystkassen til Eros, og han våknet, for så og flykte. Da Psyke fortalte hennes to sjalu eldre søstre hva som hadde skjedd, frydte de seg i hemmelighet - og hver av dem gikk separat opp til toppen av fjellet i håp om at Eros ville velge dem i stedet.

Zefyros valgte dem ikke og de falt i døden ved foten av fjellet. Psyke lette etter sin elsker over store deler av Hellas. Til slutt nærmest snublet hun inn i et tempel for Demeter hvor gulvet var dekket av hauger av blandet korn. Hun begynte å sortere kornene i organiserte hauger. Da hun var ferdig, snakket Demeter til henne og fortalte at den beste måten å finne Eros på, var å finne hans mor, Afrodite, og gjøre seg fortjent til hennes velsignelse.

Psyke fant et av Afrodites templer og gikk inn i det. Afrodite gav henne en lignende oppgave som den hun fikk i Demeters tempel, men gav henne en umulig tidsfrist. Eros blandet seg inn, for han elsket henne fortsatt, og han fikk noen maur til å organisere kornet for henne. Afrodite var rasende for at hun hadde lyktes og ba henne gå til en eng hvor gyldne sauer beitet - og hente gylden ull. Psyke gikk til engen og så noen sauer, men ble stoppet av en elvegud, viss elv hun måtte krysse for å komme inn på engen. Han fortalte henne at sauene var onde og ville drepe henne, men dersom hun ventet til middag, ville sauene gå inn i skyggen på den andre siden av engen og sovne, da kunne hun plukke den ullen som hadde festet seg til grenene og barken på trærne. Psyke gjorde dette og Afrodite ble enda mer rasende over at hun levde og lyktes. Til slutt hevdet Afrodite at stresset med å ta seg av sin sønn, som var deprimeret og syk som et resultat av Psykes troløshet, hadde fått henne til å miste sin skjønnhet. Psyke skulle gå til Hades og be Persefone, dronningen av underverdenen, om en bit av hennes skjønnhet i en svart boks som Psyke fikk av Afrodite.

Psyke gikk til et tårn og bestemte seg for at den raskeste måten å komme til underverdenen på - var å dø. En stemme stoppet henne i siste øyeblikk og fortalte henne en rute som ville gjøre at hun kunne komme seg inn og returnere i live.

Stemmen fortalte henne også hvordan hun skulle komme seg forbi Kerberos, Charon og de andre farene på ruten. Hun pasifiserte Kerberos, den trehodede hunden, med en søt honningkake og betalte Charon en obol for å ta henne inn i Hades. På veien dit så hun hender som strakte seg ut av vannet. En stemme fortalte henne å kaste en honningkake til dem. Da hun kom frem, fortalte Persefone at hun gjerne ville gjøre Afrodite en tjeneste. Psyke betalte igjen Charon, kastet en kake til hendene og gav en til Kerberos.

Psyke forlot underverdenen og bestemte seg for å åpne boksen og ta en liten bit skjønnhet til seg selv. Hun trodde at dersom hun gjorde dette, ville Eros helt sikkert forelske seg i henne. På innsiden var en «mørk søvn» som overveldig henne. Eros hadde tilgitt henne og fløy til kroppen hennes og fjernet søvnen fra hennes øyne, han ba så Zeus og Afrodite om lov til å gifte seg med Psyke. Dette gikk de med på, og Zeus gjorde henne udødelig. Afrodite danset i bryllupet deres, og barnet deres fikk navnet Nyttelse.

Nesten som en ukebladroman – eller? – søster Kari Ulrichsen - sakset fra diverse nettsider.

Da jeg skrev om Afrodite og Psyke – kom jeg til å tenke på dette eventyret – det er jo nokså likt – kanskje denne daglønnesken på bruket Dalen i søndre Austad i Setesdal, som var informanten til eventyret, hadde lest (hørt) om Eros og Psyke?

Sakset fra "Våre folkeeventyr"

"Østenfor sol og vestenfor måne" het et eventyr av Asbjørnsen og Moe i første utgave (1844), men ble senere endret (1871) til "Kvitebjørn Kong Valemon."

Eventyret handler om kong Valemon som var blitt forvandlet til en isbjørn av en ond heks, da han nektet å gifte seg med henne. Forbannelsen, som ble kastet over ham, gjorde at han måtte vandre rundt som isbjørn om dagen, og bare var seg selv om natten da det var mørkt. Dersom ingen fikk se ham slik han virkelig så ut i løpet av sju år skulle trolldommen falle av. Var det derimot noen som fikk se ham i menneske-skikkelse, så måtte han pent reise tilbake og gifte seg med den onde hekse.

Den yngste av kongens døtre drømte om en uimotståelig gullkrans – hun kunne simpelthen ikke leve uten den, men ingen gullsmed klarte og utføre arbeidet. En dag fikk hun se en bjørn ligge og leke med akkurat den kransen hun hadde drømt om.

Han ville ikke gi den fra seg før hun lovte å inngå (samboerskap?) – litt tidlig - 1844) med ham, og det gikk hun med på. Tre dager fikk hun på å gjøre seg klar før han kom og hentet henne.

Hun ble ikke innviet i hemmeligheten, men i løpet av sju år fødte hun ham tre døtre, som alle ble satt bort straks de kom til verden. Bare en måned før trolldommen ville bli brutt hadde hun fått med et talglys fra sin mor, dronningen, så hun likevel kunne se hvem hun delte seng med. En dråpe av lyset dryppet ned på pannen til Valemon, og så måtte han reise. Prinsessen følger etter og får for sin godhet magiske gjenstander (duk, saks, flaske og klør) til hjelp. Den onde hekse gir Valemon sovemedisin, men det lykkes til sist å få ham advart mot eliksiren, slik at de fikk lagt en slagplan:

"Saa fik han Tømmermændene til at gjøre en Sveivelem i den Broen, Brudfærden skulde fare over, for der var den Skikken, at Bruden rider i Forspidsen. Da hun kom udpaa, sveivede Lemmen rundt med Bruden og alle de Troldkjærringer, som var Brudekonerne hendes. Men Kong Valemon og Kongsdatteren og alle Bryllupsfolkene for tilbage til Slottet og tog med af Guldet og Midlerne til Troldkjærringen alt det de kunde føre, og for saa afsted til hans Land, og skulde holde det rette Brylluppet. Men paa Veien var Kong Valemon indom og tog med de tre Smaajenterne, og nu fik hun se, hvorfor det var han havde taget fra hende Børnene og sat dem bort; det var for at de skulde hjælpe hende frem til ham. Saa drak de Bryllup baade stivt og stærkt." *Og snipp snapp snute...*

Det er laget både norsk og fransk film over eventyret, og Disney har laget tegnefilmen Skjønnheten og Udyret (The Beauty and the Beast) basert på eventyret om "Kvitebjørn Kong Valemon" – eller som det først het – "Østenfor sol og vestenfor måne"..Søster Kari Ulrichsen

Bildet er malt av Theodor Kittel-

Sommer - quiz

Da det ikke kommer inn noen svar på oppgavene jeg lager – takker jeg for meg og ønsker mine søstre en riktig
GOD SOMMER.

Søster Brit Iser

Hva lykke er?

Gå på en gressgrodd setervei,
i tynne, tynne sommerklær
klø sine ferske myggstikk
med doven ettertenksomhet
å være ung og meget rik
på uopplevet kjærlighet.

Å få et florlett spindellev
som kjærtegn over munn og kinn
og tenke litt på vær og vind.
Kan hende vente på et brev.
Be prestekragene om råd
og kanskje ja – og kanskje nei –
han elsker – elsker ikke meg.
Men ennå ikke kjenne deg.

Inger Hagerup

Urania Bulletin

Loge nr. 2 Urania – Stiftet 18.april 1913
Utgave nr. 11 – Sommeren 2010

Redaktør Kari Ulrichsen

Redaksjonskomité:

Kirsti Uhlmann

Brit Iser

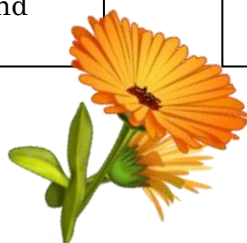
Guri Bremerthun

Webansvarlig:

Elisabeth Buntz

Fotograf:

Randi Schönland

Redaksjonens hjørne

Denne gangen føler vi for å snakke om søsterånd. Hva er nå det? Er det kun ett ord uten betydning?

Forsøker vi å være søstre i ånden – tenke og gjøre hverandres beste – å gjøre hverandre gode.

Noe av det viktigste i vår Orden er selvutvikling – å kunne praktisere søsterskap og nestekjærlighet. I logen kommer vi stadig tilbake til -

"Vær mot andre som du vil andre skal være mot deg".

Er det bare noe vi sier fordi det lyder så bra - der og da?

Eller er det slik at det blir for vanskelig for oss mennesker og logesøstre å ta vare på hverandre – i enhver situasjon.

Egoisme skaper avstand til andre. Hva om vi kvitter oss med egoisme og kunne erkjenne og respektere andres behov – slik vi mener andre bør kunne respektere våre?

Etter det noen av oss har opplevd i det siste – føles det som om noen synes det er ok å være respektløse overfor andre søstre - komme med kommentarer som ikke har noe med søsterånd å gjøre.

Ettersom vi blir eldre blir vi mer klar over hvor viktig det er å omgi seg med mennesker vi kan ha et spesielt forhold til, og vennskap, det vi kaller søsterskap – det handler om å ta vare på hverandre – ja om å stå sammen – rett og slett. Vårt søsterskap – fellesskap skal være med på å gi oss bedre livskvalitet – ikke dårligere. Så kjære søster, tenk over om vi alltid tar alt i beste mening, tenker på vår neste før oss selv. Viser vi den rette søsterånd overfor hverandre?

Konklusjonen føler vi må bli: **VI HAR ALLE ET STORT FORBEDRINGS-SPOTENSIALE.** Vi må hele tiden strebe etter å etterleve våre ritualer.

Redaksjonen ønsker alle søstrene en God Sommer
I Vennskap, Kjærlighet og Sannhet.

Reisebrev fra Italia

Som jeg allerede har skrevet, så har jeg vært utrolig mye ute og reist dette året. Både i forbindelse med jobb men også privat. Turen til Italia var av privat karakter og i min lille verden ganske så spesiell.

Tirsdag 27. April om morgen møtte 50 stk ifra Skullerud Sportsenter opp på Gardermoen. Vi skulle på en 8 dagers sykkelstur – ja dere leser faktisk riktig – SYKKELTUR. De som kjenner meg vet at dette er helt feil – jeg skulle nemlig på en 8 dagers sykkelstur-bil.

Vel fremme i Roma satte vi kursen for et sted som RIETI – et lite sted litt nord-øst for Roma, i regionen Lazio – drøye timen med buss. Her fikk alle sykkelentusiastene sin egen sykkel. Puh – jeg blir helt svett vare ved tanken! Tenk dere bare å ha med seg en tidligere proffsykkelist i støtteapparatet – Rodolfo Massi med

etappeseire både i Tour de France og Giro d'Italia. Resten av støtteapparatet besto også av italienere – 5 stykker totalt. Engelsk var fremmedord for dem – men vi kommer utrolig langt

med kroppsspråk og fingerspråk. De skulle være med oss under hele turen og var en fantastisk gjeng.

Men tilbake til selve "Touren". Onsdag startet våre sprekinger med en kort etappe. Ca 25 km. Denne etappen

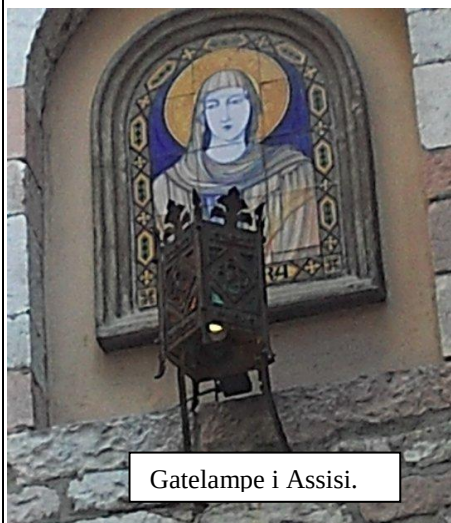
ble ledet an av politieskorte. Helt sant. De skulle nemlig sykle gjennom den meget trafikkerte byen – Rieti. Artig sak syntes nå jeg. Men det var nå utrolig deilig å kunne sette seg bak rattet på en bil da.

Noen timer senere ankom vi dagens stoppested – Greccio. Og da var det at det gikk opp for meg. Vi skulle faktisk følge i deler av fotsporene til Frans av Assisi! Fantastisk spør du meg. Hele turen var lagt opp gjennom landskap som gjorde meg helt målløs. Opp en dal og ned en dal. Dette skulle de

andre sykle mens jeg bare kunne vinke til dem fra bilvinduet. Ha, ha jeg er helt sikker på at flere av dem kunne ha drept meg da jeg vinket til dem! De måtte nemlig sykle etapper som varierte mellom drøye 90 km og ned til den første etappen som bare var på 25 km. Totalt syklet de faktisk ca 350 km – gjennom noe av Italia's flotteste landskap - Lazio, Umbria, Marche og Abruzzo. De syklet faktisk Italia på tvers. For min egen del så var faktisk turens "høyde" da vi var i Assisi. En utrolig vakker småby. Bymuren sto der som en borg og innenfor var det fantastiske hus.

Rieti

Gatelampe i Assisi.

Før jeg avslutter dette lille reisebrevet mitt, vil jeg dele med dere SOLSANGEN – skrevet av Frans av Assisi i 1224 og oversatt fra italiensk av Kristin Flood.

IL CANTO DELLE CREATURE / SKAPNINGENES LOVSANG:

Gode, Allmektige og Høyeste Herre
Måtte all lovprising, ære og velsignelse
være rettet mot Deg.

Deg alene tilkommer den, Du Høyeste,
og intet menneske er verdig nok
til å nevne ditt navn.

Priset være Deg, min Herre,
og alle Dine skapninger
særlig den ærede Broder Sol
som skaper dagen og lyser opp for oss

Strålende og vakker i sin prakt
bærer han preg av Deg, du Høyeste.

Priset være Deg, min Herre,
for Søster Måne og for alle stjernene
du har drysset over himmelen,
så klare, vakre og edle.

Priset være Deg, min Herre,
for Broder Vind, for luften, skyene
den klare himmelen og all slags vær
som du nærer dine skapninger med.

Priset være Deg, min Herre,
for Søster Vann, så dyrebare, ydmyk,
ren og tjenelig.

Priset være Deg, min Herre,
for Broder Ild,
så vakker, glad, kraftig og sterk,
med ham lyser du opp i natten.

Priset være Deg, min Herre,
for vår Søster Moder Jord,
som støtter oss, gleder oss
og gir oss rike frukter,
fargerike blomster og gress.

Priset være Deg, min Herre,
for alle dem som tilgir,
av kjærlighet til deg

og som bærer smerte, sorg og lidelse.

Ære være dem som bærer disse med fred,
for en dag skal de bli kronet av Deg, du Høyeste.

Priset være Deg, min Herre,
for vår Søster Død, den legemlige,
fra henne kan ingen unnsnippe.

Ve den som dør i dødssynd,
og velsignet være den som oppdager

Din hellige vilje,
for ham er den andre døden smertefri.

Pris og velsign vår Herre,
vær takknemlig og tjen Ham.

Med den største ydmykhet.

(Den andre døden viser til dommedagen o.a.)

Rebekka ved brønnen

En utrolig arkitektur var det som åpenbarte seg. Dette var fødebyen til Frans! Før vi ankom, så hadde vi dagen før fått et foredrag av forfatteren Kristin Flood som har skrevet en bok om Frans av Assisi ("Jakten på en annen rikdom – I Frans av Assisis fotspor") så vi hadde jo fått litt mer inngående informasjon om

En av flere byporter i Assisi

hvordan han levde og hvorfor han ble den han ble. Han kom jo fra en rik kjøpmannsfamilie og var vel bortimot født med "gullskje i munnen", men alt dette brøt han med og de aller fleste kjenner jo til den videre historien. Vi snakker her om Fransiskaner-ordenen, Fransiskushjelpen osv. En enorm Basilika var også tilegnet Frans som lå plassert på en høyde inne i byen. En enorm bygning var det. Jeg må jo legge til at Assisi faktisk er et Pilgrimsmål for horder av mennesker. Busslast på busslast ankom stedet daglig. Unge som gamle, italienere som polakker. På godt norsk så kan man jo si at man både gikk i kø og stod i kø. Men dette var jo bare noe som vi måtte ta med oss.

Fra Assisi gikk turen videre østover. Fremdeles opp en dal og ned en dal. De fleste av oss drømte bare om å nå Adriaterhavet og få seg et deilig bad! Kan dere tenke dere noe som er så deilig som å sitte på en strandrestaurant å kjenne solen varme. faktisk helt perfekt. En herlig lunch ble satt mot turens siste overnattingssted – fullt sted med klipper og hvit sand! Her rett ved siden av et "hotell" som Napole- Han bygget det riktignok ikke som et omgjort til hotell senere. Kvelden ble Det var faktisk ganske rart at en uke på turbil var over. En fantastisk gjeng med og opp til 76 år! Alle var like gode jeg faktisk med oss Urania-søstre. Fellesskatta og føle på. Jeg må jo også legge til at det også turen – hun er CM i Caritas. Det var ganske så spesielt. Vi hadde jo litt spesielle bånd mellom oss uten å utdype det nærmere.

Landskap fra Umbria

Akkurat da var det inntatt før kursen ble Portonovo. Et praktbodde vi på et hotell on i sin tid bygget. hotell men det ble brukt til mimring. sykkel- alderspenn fra 14 år sammenliknet det pet var faktisk til å var en søster med på

Uansett – en god uke var nå passé. Været hadde vist seg fra sin beste side – mye overskyet men også mye sol. Heldigvis møtte vi lite regn. En naturopplevelse av de helt store, innom vingårder med vinsmaking og mulighet for å handle litt vin. (De hadde da egne isoporesker hvor man kunne legge 3 vinflasker i slik at de med enkelhet kunne legges i kofferten! Her tenkte man på alt!) Våre nye italienske venner følte også vemod når vi inntok vårt "siste måltid" på denne turen. De var mektig imponert over denne brokete forsamling med det store aldersspennet. De felte

Basilika i Assisi.

Siste etappe gjennomført

faktisk en aldri så liten tåre når de ble takket. En ting er sikkert – enten man snakker om sykkel- tur og må svette så det holder, eller SYKKEL- TURBIL som jeg er tilhenger av, så anbefales dette på det varmeste. Ingen skal være for sikkert på at jeg ikke blir med på neste tur også. Det avhenger selvfølgelig av om Jan Erik gidder å betale for sin bilkjørende kjerring. Han sykler nemlig hele tiden! Mona 16.05.10

Vi hadde en fantastisk påske sammen i Estepona i syd Spania. Varm sol og sand - litt kaldt vann - omtrent som i Norge en god sommer – og noen av oss badet (bare for å ha sagt det). Masse god mat og drikke. Først en tid med våre menn - og så vel en uke helt for oss selv.

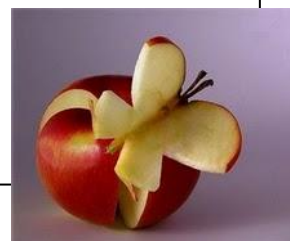
Brit var veldig opptatt av "Båten på brygga" Den hadde kommet fra Afrika med ca 450 flyktninger.

Båten var lekk og flyktningene var av de "heldige" som ble reddet.

Påske-opptogene var fantastiske – ganske lange og varte utover natten – hver kveld i påsken.

Både voksne og barn var med. "Mange flotte seremonistaver."

Guri - Kirsti - Kari og Brit, samt Knut – Georg og Øistein.

Hei alle der hjemme – reisebrev fra India

Jahn Christian, Ann Kristin, Alexander, Fredric og Cathlin Ulrichsen

Det er ingen myte at dette landet bringer opp mange følelser. Kontrastene er store. Ufrivillig blir alt satt i perspektiv. Maktesløshet, samvittighet, fordommer, medmenneskelighet, lykke, glede, smerter alt bare kommer kastet på en. Det nytter ikke å lukke øynene og late som om det ikke er der. Man er nødt til å ta det inn over seg og jobbe seg gjennom. Hvordan kan forskjellene bli så store? Og enda har vi ikke sett det verste hvis det går an å bruke en slik beskrivelse.

Etter å ha tilbrakt noen dager i Goa, som er et mer tradisjonelt turiststed, men hvor fattigdommen allikevel skinner gjennom, gikk turen lenger sør til en del av India som heter Kerala. Etter 4 timers biltur fra flyplassen i Cochin kommer vi til Ammas Ashram. Jeg satt lenge og lurte på hvor mye driks jeg skulle gi sjåføren - jeg var så glad for å være i live. Trafikken her er like sinnsyk som alt annet.

Å tilbringe sin tid i en ashram kan ikke forklares med ord. (ashram, har jeg hørt, betyr det samme som kloster). Det må oppleves. Og det tror jeg ikke det er mange av oss, fra den vestlige delen av verden, som ønsker hvis de ikke av spesielle grunner vil tilbringe sin tid her. Når dette er sagt skal dette være en god ashram. Tross alt er det toalett og dusj på rommet, men det er det.

Grunnpilaren i oppbyggingen av denne ashramen er spesiell, og viser klart at enkelte mennesker kan få satt hjelpearbeid og medmenneskelighet øverst på sin dagsorden. Visjonen er enkel "gjennom selvhjelp kan vi hjelpe" noe vi da også må gjøre her. Litt vanskelig å få guttene våre til å skjønne dette, men det kommer sakte. De må i hvert fall ta oppvasken etter seg. Cathlin tar gjerne i ett tak. De har forstått hvor mye godt Amma har gjort for andre fattige barn. Cathlin har vært og besøkt et barnehjem og har med egne øyne sett hvilket arbeid som er gjort, selv om det bare er en liten del. Gutta synes dette hørtres kjedelig ut, og valgte å kjede seg inne på dette mindre koselige rommet.

Sett fra mitt ståsted er Amma utrolig. Gjennom sin kjærlighet til ALLE har hun hjulpet millioner av vanskeligstilte mennesker. Og dette gjøres ved å sitte og gi klemmer!!, som igjen genererer inntekter og økonomisk støtte fra millioner av mennesker. Det er blitt meg fortalt at Bill Gates har delt ut en blanko sjekk til støtte for hennes arbeid. Hun får det hun trenger til oppbygging av sykehus og skoler.

Det som blir vanskelig å ta inn over seg, er denne persondyrkelsen, en opphøyelse som for meg gjør henne til noe mer enn et vanlig menneske, men igjen kanskje hun ikke er det. India er kjent for sin religionsfrihet, man kan tro på hvem som helst og hva som helst. Da er det ikke vanskelig å akseptere at mange indiere også tilber Amma som noe guddommelig, men å se mennesker fra øvrige deler av verden ta del i denne - skaper for meg en form for hallelujafølelse. Noe jeg ikke kan ta del i.

Jeg har valgt å sette dette litt i skyggen for hva denne damen gjør for å hjelpe mennesker. Hun vil nok på ett eller annet tidspunkt motta Nobels fredspris. Ingen har hjulpet så mange tsunamiofre og andre fattige her i India og andre deler av verden som hun. Hun kan vel snart sidestilles med mor Theresa.

Noen dager før julaften var selveste presidenten av India her for offisielt å åpne en bro mellom dette stedet og fastlandet. Broen er bygget på inntekter av Ammas humanitære arbeid, og vil ved en eventuell ny katastrofe kunne evakuere 15 000 mennesker i løpet av 30 minutter. Tsunamien, som også rammet dette stedet, tok mange liv.

Å bo her i ashramen byr på mange utfordringer. Barna skal aktiviseres, og det ikke alltid like lett. Barna setter veldig pris på den lille tiden de får bruke på internett, men her er alt begrenset av tid. Til og med bruken av bade-bassenget.

Det er mange skikker og regler å forholde seg til. Menn og damer kan ikke bade på samme tid. Og her er det "dress code" når man skal bade. Damer er nødt til å bade i en kjolelignende sak. Alt dette er vanskelig for våre barn å forstå, men det går etter hvert opp for dem at slik er det her i India, og da må vi forholde oss til det.

Ved sjøen er det bygget en stor steinmur som ivaretar to ting. Det ene er beskyttelse mot en eventuell ny tsunami, og det andre er lokalbefolkningens behov for å lette på trykket hvis jeg kan bruke et slikt uttrykk. Steinene fungerer som flotte toaletter! Etterpå går de ut i sjøen for å skylle seg. Har lurt lenge på hvilken hånd de bruker i denne prosessen. De spiser med hendene, og er veldig til å håndhilse. Lukten kan være litt plagsom, men det lukter uansett

ikke bra i dette landet. Jeg har klart å finne ett sted hvor det går an å bade, men det er ikke lett å få med seg barna når de vet hva som skjuler seg mellom steinene.

Også andre rare ting skjer her. Elefanter kommer plutselig gående gjennom de store menneskemassene her. Ørner som flyr inn i spisesalen og tar maten ut av hendene på skremte gjester. De små tingene har, med tiden her, blitt mer og mer viktig for alle. Dagbøker skrives av alle barna, og det er morsomt å lese deres versjon av dagene. Det skal sies at ikke alt oppleves like positivt. Det er sinnsykt bråkete her. Kl. 05:00 kalles det inn til meditasjon gjennom høytalere. Meditasjonen varer en time og i denne timen sitter en dame og ramser opp 1000 forskjellige navn på den hellige gud og Amma. Husker ikke fordelingen. Det er godt vi har med Ipod.

Det interessante er å se hvordan barna og vi som familie fungerer sammen. Dette har vært lærerikt, og kan komme godt til nytte videre. Det utroligste av alt er at vi klarer å tilpasse oss denne form for tilværelse. Personlig har jeg hatt stort utbytte av denne erfaringen.

Nok om det. Vi har besluttet å reise videre noen dager til et sted lenger sør som heter Varkarla. En nervepirrende times kjøring med taxi fra dette stedet.

Varkarla er fantastisk, strender så langt øyet kan se. Spesielt med dette stedet er at det bak strendene er høye klipper. På toppen av klippene går det en smal vei, helt ytterst på klippen. Deretter er det butikker og restauranter på rekke og rad. Vi har blitt skikkelig feige når det gjelder hva og hvor vi skal spise - etter den runden i Goa hvor jeg, Alexander og Ann Kristin ble dårlige. Vi ble smittet av E.coli bakterien. Det rare er at alle tre var vaksinert mot denne bakterien. Vi

måtte ha mat og fant et sted som hadde et godt kjøkken. Cafe del Mare. De hadde også bra musikk!

Ann Kristin kjente en indisk doktor fra Norge som hadde massasje praksis også her. Det var det første vi fikk om morgenen på julaften. Alle var veldig fornøyd med det. Etter å ha handlet julegaver og Alexander hadde hentet sitt tøy hos skredderen gikk turen tilbake til ashramen. Det spesielle nå - er at det ikke kom store protester fra barna ved å reise tilbake til dette stedet. Cathlin skulle være med i ett julearrangement for barna. Hun og to andre norske jenter sang skandinaviske julesanger for noen tusen mennesker. Juleaften blir spesiell når vi feirer den på denne måten.

Vår reise nærmer seg nå slutten. Men vi har bestemt å reise til ett sted til som heter Tiruvannamalai. Vi skal ta nattoget dit. Det blir spennende. Togene her er ikke kjent for god standard. Viktig å ha med seg toalett-papir.

Dette vil for oss alle bli en erfaring å ta med seg videre. Jeg tror ikke jeg kommer til å reise til India en gang til, i så fall må det bli til Varkarla. Det kan anbefales.

Jeg vender nå nesen hjem med mange nye oppdagelser, og mine ben godt plantet på jorden.

Alle barna, også Fredric ser frem til noen måneder på aust-ralsk skole. Et midlertidig bosted er ordnet, og står klart til dem i begynnelsen av januar. Jeg tror dette skal bli bra. Jahn Christian

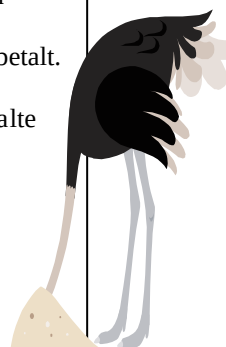
PS! For en tid siden var det en reportasje om Amma i A-magasinet. Hun var helt mørk på det ene kinnet etter å ha gitt klemmer i mange år. Du kan også lese mer om Amma på internett. K. Ulrichsen.

I fjor installerte jeg varmepumpe, og denne uken ringte en mann fra firmaet som installerte den. Han påpekte at de hadde gjort jobben for ett år siden, men enda ikke hadde fått betalt.

Ok, bare fordi jeg er blond, betyr ikke det at jeg automatisk er dum!! Så jeg fortalte denne fyren hva hans snakkesalige selger sa for ett år siden: "Etter ett år så har pumpen betalt seg selv". Og; hallo! Det har gått ett år nå! Det ble HELT stille i den andre enden, så jeg la på!

Han ringte ikke opp igjen.

Fisk på grillen!

Til 3 personer

1 torskefilèt pr. person

1 løk – fin hakkes

Sitronpepper

Litt salt om man ønsker det

Olivenolje eller annen egnet olje

Alternativ til løken og sitronpepper er Tapas del mar (sjømat i marinade/olje)

Aluminiumsfolie

Torskefilen legges på aluminiumsfolien med litt olje under torskefilen. Strø over finhakket løk og sitronpepper / alternativ Tapas del mar.

Pakk inn torskefilen i folien, viktig å passe på at innpakningen er helt tett. Legges på grillen – grilles i ca 5 min.

Alternativ til grillen er stekeovnen – stekes på 200 grader i ca 30 min. midt i ovnen.

Serveres med kokt ris til og en god salat.

Salat:

2 store gulrøtter raspes

½ agurk deles opp i terninger

1 eple raspes – gjerne et syrlig eple

½ salathode eksempel kinakål – fin hakkes

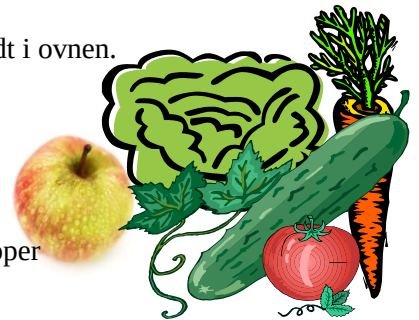
Tomatbåter til pynt

Dressing:

1 beger rømme

Ca ½ ts karri

Litt salt og litt pepper

Blad sammen rømme og krydder, må smakes til, skal ha tydelig karrismak. Ha dressingen over salaten og bland det sammen. Eventuelt tomatbåter til pynt.

Lykke til – og en riktig god sommer til dere alle fra søster Ingebjørg.

Redaksjonen ønsker alle søstrene en lang og varm sommer...
.....så møtes vi igjen til høsten.

